

Творча робота

Автор: Рачок Антоніна Сергіївна

Моя професія - мої крила!□

Одинадцять чудових років я навчалась в школі у багатьох прекрасних вчителів, ці люди багато в чому визначили особливості моєї особистості. Їх було багато, кожен - непересічна індивідуальність, яка залишила слід у моїй душі, кожен в певній мірі допоміг скорегувати мій майбутній життєвий шлях. І оскільки цією стежиною крокую тепер і я, думаю, це означає, що їх вплив був суттєвим.

Зараз я займаюсь справою, яку люблю - я навчаю дітей німецькій мові, я ділюсь з ними своє любов'ю до німецької мови, знайомлю їх з німецькою культурою - такою багатою, такою різноманітною. І ніколи не забуваю просту істину, сказану так давно одним з найвеличніших умів Німеччини, Йоганном Вольфгангом Гете - «Вчаться в того, кого люблять». І додаю: «Навчаю з любов'ю до учня та в ім'я учня!»

Нести людям любов та щирість, сіяти добро, дарувати тепло свого серця - що може бути краще? Тому, вважаю, вчитель - це духовний наставник. У його праці - самозречення і радість творчості, непересічна сила духу і здатність співпереживання. Щодня, переступаючи шкільний поріг, вчитель повинен забувати про все те, що залишається по ту, іншу, сторону, про тривоги та печалі та йти до дітей, наповненим світлом! Я дуже хвилювалась, де ж братиму сили для щоденного натхнення, де черпатиму позитив? Виявилось, відповідь така проста - в дитячих живих та допитливих очах, зацікавлених, очах, які постійно запитують, які дивляться на тебе з інтересом. Не виправдати їх надії неможливо.

Я люблю свою роботу! За що? За те, що на початку року знайомлюсь з новими маленькими людьми, які ще не мають уявлення про те, що я їм розкажу, чому навчу. Але минають дні, і в очах дітей з'являються нетерпіння, інтерес і довіра. А через кілька років переді мною допитливі, творчі, відкриті до спілкування, емоційні діти. І не зважаючи на той мізерний період, який я працюю в школі, мені вже довелось запитувати себе, як же я буду без них, як звикну до нових дітей, адже ці у мене - найкращі. Та починається новий вересень, і знов знайомишся з дітьми, розуміючи, що вони всі такі чудові, бо всі вони - діти! А яку радість приносять зустрічі з тими, хто вже пішов в доросле життя! Я тішусь ними та щиро вірю, що в їхніх досягненнях є і частка, нехай, невеличка, але й моєї участі, моєї праці.

Тому впевнена, що зробила правильний вибір! Тому вдячна за можливість бачити радісні усмішки дітей, за ті хвилини, коли вдається сіяти в дітях добро!□